

cũng lời mưa đá

*Những bài tình ca nằm khô như lá rụng thấp
hồn xanh tôi chẳng nhận ra tôi em thì đó vùng
sương sa mịn ngọt này loài chim có đôi tay
thạch nhũ có vuốt hồng có giọng hát trữ tình
dẫn dụ tôi vào trời hoan mê khốn khổ xoáy
suốt dần dần từng mảng thịt da tôi nhìn tôi hóa
thân mệt mỏi rồi ở một ngày tôi cũng chết ngôn
ngữ quánh đen có mọc cánh dài*

*rồi ở một ngày nhìn mặt đồng hồ cũng chẳng
hết thời gian kẻ dẫn lối sẽ dùng tiếng công
tiếng trống rồi ở một ngày âm thanh bị chém
tôi sẽ được đi bằng hơi lửa đỏ mãi nguyện thay
số phận làm người.*

*Những bài tình ca trở nhánh phù du đêm mưa
vây hồn chúng ta ngoài phố và tiếng nói em
xinh vào mắt tôi từng chòm ánh sáng thủy*

*tinh mềm mại dấu lưng kê mưa không lạnh
nổi lòng tôi trời bắt cơn diên lượn dài dòng
sông bạc khổng lồ vào ở đó cuộc tự sát ban
đầu cầm dao thúc giục*

*cơn bệnh hun thân thể tôi chiếc bê than hồng
từng tiếng gọi em nhọc nhằn phong tỏa chiếc
mùng này hay màu sáng mưa đêm lưới nhện
óng tơ thoi một đời tôi thiêu thân đấm đuổi
xin em cứ lấy về những nụ hôn đầu vụng dại
mí mắt nặng đeo chì bầy thú dữ xô anh chạy
vào tay hái tử thần ôi cái chết sao ngon lành
kỳ diệu sau lưng anh từng chuỗi ngọc vẫn luân
đều trên mỗi ngón nâu.*

*Này những bài tình ca mời bạn bè nhập cuộc
vở kịch đã bắt đầu sân khấu dựng đầy xác chết
úp mặt và không có ánh sáng nào ngoài tiếng
gió chát đen cho tới lúc buông màn hãy thấp
nến xanh nến đỏ hơi bạn bè hãy gọi nhau tìm
ra tiếng nói cảnh bất động kinh hoàng không
bao giờ buông thả anh em bè bạn tôi ơi tay đưa
mời nhau ly rượu huyết rồi trảm hồn mình vào
những hố sâu.*

Rồi ở một ngày những bài tình ca như lá khô

*đánh thức lòng em nổi u uẩn mưa nguồn rồi hỏi
bờ suối lặn sương dài em sẽ khóc thương lời
mưa đá nhìn lại đi em bãi cỏ úa vàng dáng đầu
bầy chim nhỏ hơi thở đã trên nhiều hàng tóc
mây em với bãi hồng hoang điếm từng quăng
đời tươi mát nhuộm đen rồi trong khoang mắt
tối hồn anh em chúng ta cũng tựa như rừng.*

*Khẽ vào thu dây tơ rung bi thiết những bài tình
ca nâng xác chết ra đi và em đứng đó một mình
em ở đó sự nhục nhằn cả tiếng than cùng
chết thối em cùng chết cả thân em mưa thì dài
trên khắp quê hương có dán chặt vào nhau tình
khôn lời thấp lửa hơi bè bạn anh em lao đầu
nhập cuộc mà sân khấu bây giờ toàn tượng đá
đen không ánh sáng nào ngoài màu mưa chiếu
rãi không âm thanh nào ngoài bàn ghế ôm nhau.*